

что-то, безъ да учить языка на прародители-
ты си, никакъ не могли да разумѣть писанія-
та имъ. А зашто-то нѣмали никаквы книги на
новый си языкъ, то ти и не марили за него,
почитали го за разваменъ и не способенъ, и
всякога сж искали да употреблявать за учебенъ
и писменъ старый языкъ, на кой-то сж имали
и толкова писанія. Обаче той языкъ ся отда-
лечилъ отъ разговорный имъ до толкова, что-
то станалъ кате съврѣшенъ чуждъ за тѣхъ.
И зашто-то е многосложенъ, станалъ и весьма
мжченъ тѣмъ за учение. При всичко това ти
не могли да ся разумѣть, та да го не-оставять
на странѣ и да ся по-опытать да ся изуч-
вать на говоримый си языкъ, а сж ся бжхтали
въ старый. Това гы правило да губять по пят-
надесять и двадесять години въ училища-та
та че кога излѣзхъ изъ тѣхъ, да не знахъ
ничто по-вече отъ что-то имъ сж оставили
прародители-ти имъ въ писанія-та си, таче и
това не сж могли да изучавать добрѣ и съврѣ-
шено. Старый языкъ имъ отнималъ всичко-то
врѣмя, та нѣмало, кога да ся погрыжхъ, за да
придобыхъ и нѣкои новы познанія. За това ти
николко не сж ся повдигнали напрѣдъ въ на-
уки-ты, а сж остави съ онова, что сж намѣри-
ли готово отъ прародители-ты си, таче и това
малко-то никога не е было обще на всякий